

Zakazane Miasto

21 stycznia 2022

Pałac Cesarski w Pekinie zwany Zakazanym Miastem powstał za czasów trzeciego cesarza dynastii Ming -Yongle w latach 1406 -1420. Pałac zajmuje powierzchnię 72 hektarów i jest jednym z najstarszych oraz najlepiej utrzymanych pałaców w Chinach. Dzisiaj jest Pałacowym Muzeum, w którym ulokowano cesarskie skarby starożytnej chińskiej cywilizacji i wiele dzieł sztuki. Są wśród nich kolekcje kaligrafii, brązów, ceramiki, instrumentów muzycznych, mebli, laki, strojów ...

Zakazane Miasto zachowało wielowiekową kulturę i historię Chin. Jest to miejsce, które widziało 24 cesarzy dynastii Ming

i Qing przez prawie 600 lat.

Nazwa „Zakazane Miasto” wynika z faktu, że jako rezydencja chińskich cesarzy i ich rodzin oraz nadwornej służby, wstęp na dwór był zakazany dla „zwykłych śmiertelników” mieszkających poza jego murami.

Według legendy, w Zakazanym Mieście znajduje się 9999 pokoi. Według badań przeprowadzonych w 1973 roku faktycznie jest ich 8704. Liczba 9999 zgodnie z tradycją, tłumaczy, że tylko bóstwa miały prawo do zbudowania pałacu z 10 000 pokoi. Śmiertelnicy w ten sposób starali się zbliżyć jak najbardziej do ideału doskonałości.

Dla Chińczyków cyfra 9 jest symbolem długowieczności, a liczba 10 000 symbolizuje „nieprzeliczalną nieskończoność”.

„Starożytny Pałac” – znajdujący się w centrum Pekinu został wpisany na listę światowego dziedzictwa UNESCO w 1987 roku

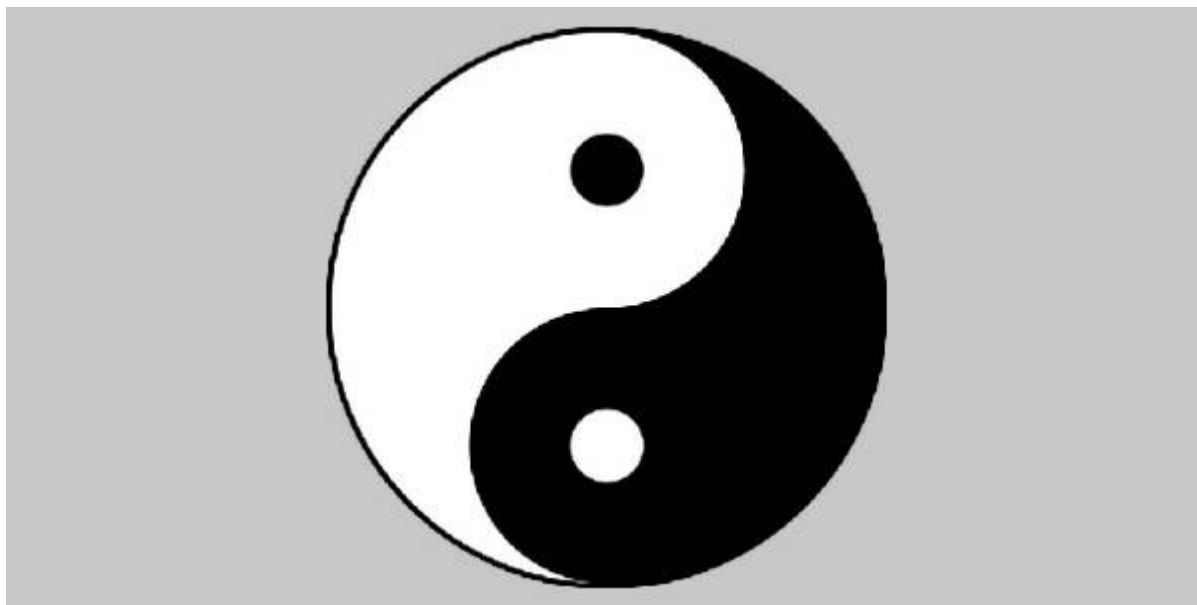
Jego budowa trwała 14 lat. Po ukończeniu nigdy nie było oficjalnej inauguracji. Zachowało się niewiele dokumentów ukazujących proces powstawania tej niezwykłej konstrukcji. Pałac zbudowany w XV wieku ma historię obejmującą sześć stuleci, w tym pięć jako rezydencja cesarska. W ostatnim stuleciu miejsce to stworzyło żywą historię nowożytną.

Przed rozpoczęciem budowy konieczne było oczyszczenie terenu i postawienie fundamentów oraz wykopanie fosy o szerokości ponad 50 m, otaczającej ścianę ochronną. Ziemia wydobyta z tej pracy została złożona na północ od tego miejsca tworząc wzgórze, zwane „Węglowym”, nazwane tak ze względu na ciemny kolor.

Konstrukcja grubych murów odbywała się jednocześnie z budową pawilonów. Budowa wymagała wiele pracy, pawilony powstawały z wielką precyzją i skrupulatnością. Wynik sugeruje, że jakość wykonania prac w tym czasie była wyjątkowo trudna, z racji nieobecności potężnego sprzętu budowlanego. Pod koniec budowy powstała główna brama do Zakazanego Miasta – Brama Południa.

Plan Zakazanego Miasta odpowiada zasadom chińskiej filozofii uznanej przez Chińczyków w czasach starożytnych, a w szczególności Yin i Yang oraz Feng Shui.

Od czasów starożytnych Yin i Yang mają fundamentalne znaczenie w Chinach.

Pierwszy symbolizuje kobietę i noc (biel), podczas gdy drugi reprezentuje mężczyznę, światło i ciepło (czern). Mówi się, że te dwa elementy rządzą porządkiem wszechświata i mimo że są przeciwne, uzupełniają się i współdziałają w sprawnym działaniu świata.

Yin i Yang to dwie siły obecne w całym wszechświecie. W przeciwieństwie do tego, co zwykle jest uważane na Zachodzie, Yin i Yang nie są tak zupełnie przeciwieństwami. Yin i Yang uzupełniają się nawzajem, reprezentują symetrię, a zatem porządek, będący ważnym pojęciem w Chinach. Jeden służy do podkreślenia drugiego.

Najważniejsze pawilony są skierowane na południe (Yang). Na przykład w grupie trzech pawilonów centralnych Pawilon Najwyższej Harmonii, który jest salą tronową i znajduje się na południu z zachowaną na północy salą bankietową (Yin).

Pomiędzy nimi środkowy pawilon symbolizuje równowagę. Co

więcej, w części prywatnej, na północy sześć wschodnich pałaców było zarezerwowanych dla książąt (cesarskich spadkobierców), co wiąże się z Yang, zwróconym ku wschodowi.

Starsi ludzie, wdowy po poprzednim cesarzu oraz dawne konkubiny, mieszkali w sześciu zachodnich pałacach (Yin). W podobny sposób, aby zachować równowagę Zakazanego Miasta, Pałac Chwały Literackiej znajduje się na południowym wschodzie, podczas gdy Pałac Wojskowej Walki leży na północnym zachodzie. Jest to zatem subtelna równowaga, którą uszanowano przy budowie Zakazanego Miasta.

Feng Shui, które zostało przetłumaczone jako „geomancja”, jest badaniem przepływu energii przechodzącej przez dane miejsce w celu dokonania ustaleń dotyczących jakości życia w danym miejscu. Chińczycy od starożytności ustalili, że prądy energii przemierzają wszystkie żywe istoty, aby dać im siłę. Stworzyli własną medycynę opartą na badaniu meridianów ciała.

Zakazane Miasto zatem otrzymało wszelką możliwą troskę przy ustanawianiu tych przepływów. Przede wszystkim trzeba było chronić miejsce przed silnymi północnymi wiatrami. Położenie Pekinu na równinie, pomiędzy dwoma rzekami, nie wydawało się idealnym. Jednak obecność na północy gór Yan (Jaskółka) pozwoliła ograniczyć te szkodliwe przepływy. Również w samym Pekinie zbudowano górę, aby zatrzymać te złe fluidy przy północnej ścianie Zakazanego Miasta. Jest nią wspomniane wyżej Wzgórze Węgłowe.

Pałac był chroniony rzeką ze złotymi wodami, biegnącą przez miasto od północnego wschodu do południowego zachodu przez południe poprzez podwórze noszące jej nazwę. Rzeka przybiera postać smoka, którego ciało pęcznieje na przecięciu linii podziału wschód-zachód.

Ten stan rzeczy oczywiście nie jest bez znaczenia.

Zakazane Miasto to trzeci pałac cesarski, który został wybudowany w Pekinie. Pierwszym był pałac zbudowany podczas

dynastii Jin (1115-1234), drugi podczas dynastii Yuan (1271-1368), natomiast Zakazane Miasto zostało zbudowane podczas dynastii Ming (1368-1644). Aby w pełni zrozumieć historię Zakazanego Miasta, trzeba cofnąć się półtora wieku przed jego zbudowaniem, kiedy to dynastia Yuan przejęła władzę.

To cesarz Yongle podjął decyzję o budowie pałacu cesarskiego w Pekinie, również zdecydował przenieść stolicę do swojego miasta, poprzednią stolicą był Nanjing. Dawniej Pekin był stolicą mongolskiej dynastii Yuan. Celem tej decyzji było odparcie wroga, Mongołów z północy. Jednak początkowo nie było pisane Yongle stać się cesarzem. Kaprysy historii spowodowały inaczej, po śmierci pierwszego syna cesarza. Zgodnie z zasadami ustanowionymi w tym czasie, cesarzem powinien zostać jego pierwszy wnuk. Ale kiedy młodzieniec miał wstąpić na tron, jego wuj Yongle przejął siłą władzę i stał się cesarzem na jego miejscu.

W dawnym chińskim świecie zasadnicze znaczenie miał autorytet cesarza. Yongle spędzi swoje życie na silnym utrzymaniu się na swym cesarskim tronie. Podczas swego panowania (1402 – 1424) wielokrotnie konstruował, które uważał za korzystne dla ludu. W ten sposób chciał uzyskać od ludu dobrą łaskę. Przybywszy do Pekinu, zbudował solidny wał wokół miasta i rozpoczął budowę

swojego nowego pałacu: przyszłego Zakazanego Miasta.

Po buncie w całym kraju w 1644 roku nowa dynastia osiadła w Chinach. Dynastia Qing była pochodzenia mandżurskiego. Wraz z nią rozpoczął się nowy okres dla Zakazanego Miasta.

W 1726 cesarz przeniósł swoją rezydencję do Pałacu Formacji Serca. W 1731 r. wybudowano Pawilon Abstynencji, w którym nie wolno było pić wina, jeść cebuli, szczypiorku i czosnku. Wiersze napisane przez urzędników zdobiły ściany wschodnich pokoi. Tutaj również odbywały się uroczyste ceremonie.

Przed początkiem XIX wieku, a dokładnie w 1798 roku, Pałac Niebiańskiej Czystości ulega przekształceniu, którego forma pozostała niezmienna do dzisiaj.

Pod koniec XVIII wieku angielski władca, król Jerzy III wysłał misję aby poprawić stosunki między swoim krajem a Chinami. Chiny w tym czasie są pod panowaniem cesarza Qianlonga. Pojawia się problem polegający na tym, że w chińskiej wyobraźni cesarz znajduje się w centrum, inne narody zależą zatem od cesarza i winny składać mu hołd. Oczywiście brytyjski ambasador, lord Macartney, odmówił przestrzegania rytuałów poddania, które zostały mu nałożone i misja zawiodła. Druga próba została podjęta w 1816 roku przez ambasadora lorda Amhersta, ale zakończyła się tym samym fiaskiem. Jedno z historycznych źródeł podaje, że cesarz napisał do Jerzego III i miał powiedzieć: „Jeśli lojalnie zaakceptujesz naszą suwerenność i okażesz się posłuszny, nie musisz co roku wysyłać misji do naszego Trybunału, aby udowodnić, że jesteś naprawdę naszym wasalem”.

W 1860 roku Pekin jest okupowany przez wojska francuskie i angielskie, a ich armie organizują grabieże w Zakazanym Mieście. Następnie, w 1900 roku Rebelia Bokserów sprowokowała wojnę między chińskimi nacjonalistami a siłami okupacyjnymi. Miasto Pekin płonie.

Zakazane Miasto jest największą drewnianą konstrukcją, która

przetrwała historię Chin. Wspaniały kompleks jest otoczony murami o wysokości 8 metrów i długości 3,8 km oraz jest chroniony rowem o szerokości 50 metrów. Cała budowla zawiera prawie 9000 elementów ułożonych na bardzo dużej przestrzeni. Cztery wejścia wiodą do Zakazanego Miasta, skierowane w cztery strony świata. Na południu to drzwi Południa, po bokach Drzwi Chwały (wschodnia i zachodnia), a na północy Drzwi Boskiej Mocy. Na każdym narożniku usadowione są wieże. Większość ważnych budynków pokryto żółtymi i białymi glazurowanymi dachówkami, przylegające budynki mają zazwyczaj czerwone dachówki. Ich podstawami są systematycznie marmurowe tarasy.

W historii Zakazanego Miasta przeprowadzono pewne remonty. Do najważniejszych należy zaliczyć ciągłe naprawy. Kompleks został wykonany z drewna i był narażony na ogień, który wybuchał regularnie.

Największy remont odbył się w 1436 roku. W tym roku na tron wstąpił, Zhengtong (1436-1449). Nowy cesarz miał zaledwie 8 lat. Jego doradca kierował imperium, aż do czasu dojrzalości młodego władcy. Był nim eunuch Wang Zhen, który dokonał prac w celu wzmocnienia obrony Zakazanego Miasta i fortyfikacji na Wielkim Murze. Za jego sprawą zostały zbudowane w Zakazanym Mieście wieże łuczników, bramy wiodące na wieże oraz zawory wody w rowach rzeki przepływającej przez Zakazane Miasto. Pozwalało to kontrolować poziom wody i mieć zawsze gotowy zbiornik wody w razie pożaru.

Wang Zhen wybudował na rzece złotej wody kamienne mosty na miejscu poprzednich drewnianych.

Ataki na Zakazane Miasto były również źródłami zniszczeń. W 1458 roku mongolscy oficerowie armii chińskiej wywołali przewrót i podpalili bramy miasta. Jednak z powodu ulewnych deszczów nie udało się im wtargnąć do Zakazanego Miasta. Następnie trzeba było zrekonstruować częściowo zniszczone wejście.

Podczas swych długich rządów cesarz Qianlong (1735-1799) przeprowadził wielkie dzieła w cesarskim mieście. To on właściwie stworzył prawdziwie niezależny pałac od reszty miasta. Na północno-wschodnim narożniku, powstała seria 400m długiego budynku gdzie zbudował pałac, budynki gospodarcze oraz ogród.

To była największa praca w Zakazanym Mieście.

W XX wieku zamiera ostatnia chińska dynastia Qing za panowania cesarza Pu Yi

Stało się to w roku 1912, w którym armia rebeliantów zdołała zdeorganizować Pekin. Pu Yi opuścił Zakazane Miasto w 1924 roku, który otwarty dla publiczności stał się Muzeum Pałacu.

Cesarski Pałac w Pekinie jest największym zespołem architektonicznym w Chinach. Utrzymanie Zakazanego Miasta jest rygorystyczne i regularne. Stale jest doglądana i badana jakość budynków, które stopniowo ulegają degradacji mijającego czasu. Ciągłe dokonywane są prace konserwatorskie, malowane najbardziej uszkodzone części budynków...

Miejsce stało się jedną z głównych atrakcji turystycznych Pekinu. Władze zdecydowały ograniczyć nadmierną komercjalizację obiektów turystycznych.

Zakazane Miasto pozostanie na długo magicznym miejscem osnutym aurą tajemniczości, gdzie rezydowało przez wieki 24 cesarzy.

Autorstwo: AnAnnaKang

Źródło: WolneMedia.net